

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Saz/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7018200011
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kotora
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7018200011.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudcom JUDr. Marekom Kotorom, v právnej veci žalobcu: R. E. R., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť F., R. národnosť, vierovyznanie U., F. vetvy, Ž., naposledy trvale bytom v krajine pôvodu: mesto Y., H. F. F., P. Y., F., cestovný pas F. č. XXXXXXXXXX platný do XX.XX.XXXX, toho času bytom M.Í. XXXX/X, XXX XX F., Slovenská republika, zastúpený Centrum právnej pomoci, Námestie slobody 12, 810 00 Bratislava, IČO 30798841, týka sa Kancelária Košice, Murgašova 3, 040 41 Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, Pivonková ul. č. 6, 812 72 Bratislava, o správnej žalobe vo veci azylu zo dňa 04.01.2018, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného ČAS: MU-PO-140-53/2015-Ž zo dňa 27.11.2017, takto

rozhodol:

I./ Správnu žalobu **z a m i e t a**.

II./ Účastníkom konania náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa správnu žalobou zo dňa 04.01.2018 domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného ČAS: MU-PO-140-53/2015-Ž zo dňa 27.11.2017. S napadnutým rozhodnutím nesúhlasil v celom rozsahu z dôvodu, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci, na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Najmä nesúhlasil so záverom žalovaného o existencii dôvodov na neposkytnutie doplnkovej ochrany podľa § 13c ods. 2 písm. e) z dôvodu, že žalobca predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť. Doplnil, že Okresný súd Humenné uznesením z 26.09.2016 rozhodol o odmietnutí obžaloby prokuratúra Okresnej prokuratúry Humenné z dôvodu, že obžalovanému nebol doručený písomný preklad obžaloby do arabského jazyka, pričom dňa 09.11.2016 bola voči žalobcovi Okresnou prokuratúrou Humenné opakovane podaná obžaloba č. 1Pv/345/15/7702-58 podľa § 234 ods. Trestného poriadku a trestné stíhanie voči nemu je vo fáze obžaloby.

2. Poukazoval aj na tú skutočnosť, že rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 5Saz/4/2017 zo dňa 06.04.2017 bolo zrušené už rozhodnutie žalovaného ČAS: MU-PO-140-36/2015-Ž zo dňa 01.12.2016, t. j. predchádzajúce rozhodnutie žalovaného, ktorým rozhodol o nepredložení doplnkovej ochrany žalobcu na území SR podľa § 20 ods. 3 z dôvodu podľa § 13c ods. 2 písm. e) zákona o azyle a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie.

3. V prípade, ak žalovaný poukazoval na článok 17 ods. 1 písm. d) už upravenej Smernice č. 2011/95/EÚ (tzv. Kvalifikačná smernica) uviedol, že štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátneho občianstva je vylúčená z oprávnenia na doplnkovú ochranu tam, kde existujú vážne dôvody domnievať sa, že predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť alebo bezpečnosť členského štátu, v ktorom je prítomná, pričom poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžak/4/2017 zo dňa

11.04.2017 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžak/18/2010 zo dňa 30.10.2010. Zdôraznil, že v oboch týchto rozsudkoch išlo v prípade žiadateľov o azyl o osoby, ktorých nebezpečenstvo pre spoločnosť bolo ustálené na základe právoplatných rozhodnutí súdov o tom, že tieto osoby spáchali trestný čin či už na území SR alebo v iných členských štátoch, menili miesta svojho pobytu, taktiež svoje výpovede, nespolupracovali so žalovaným, ani s orgánmi činnými v trestnom konaní.

4. Zdôraznil, že voči nemu je trestné konanie stále v štádiu podanej obžaloby, spolupracuje so žalovaným, ako aj s orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom, poskytuje im náležité vysvetlenia, zúčastňuje sa procesných úkonov, vedie usporiadaný rodinný život, je riadne zamestnaný, zotrváva na území SR a čaká na výsledok trestného konania. Je preňho preto zarážajúce na základe akých skutočností dospel žalovaný opakovane k záverom o jeho nespolupráci v trestnom konaní. To, že sa nepriznal k spáchaniu skutkov, z ktorých je obvinený a trvá na svojej nevine, nemožno vyhodnocovať ako nespoluprácu a presvedčenie žalovaného o jeho vine. Rovnako Slovenská informačná služba (ďalej „SIS“) listom zo dňa XX.XX.XXXX opätovne informovala, že nedisponuje informáciami, na základe ktorých by bolo možné žalobcu považovať za nebezpečného pre spoločnosť, pričom v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžak/4/2017 bol bezpečnostný záujem SR odôvodnený aj s poukazom na vyjadrenie SIS. Poukazoval na to, že žalovaný jednostranne vyhodnocuje nebezpečenstvo, ktoré trestný čin prevádzachťva nepochybne pre spoločnosť predstavuje a cituje opis konania žalobcu uvedený v uznesení o začatí trestného stíhania a v obžalobe, avšak uznesenia súdov v prospech žalobcu, ktorými tento nebol vzatý do väzby a bola obžaloba odmietnutá a taktiež vyjadrenie jeho manželky v priebehu konania považuje za rozhodnutia a dôkazy nemajúce výpovednú lehotu.

5. Pokiaľ žalovaný poukazoval na predchádzajúce rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach (ďalej „KS KE“), ktorý rozsudkom 5Saz/4/2017 zrušil jeho predchádzajúce rozhodnutie a pričom uvádza, že tento mu iba vytkol, že nezabezpečil aktuálne informácie o stave trestného konania a na iné pochybenia nepoukázal zdôraznil, že krajský súd žalovanému okrem iného aj vytkol, že nepristúpil k dostatočnému zisteniu skutkového stavu veci, nakoľko jeho povinnosťou je nielen zhromažďovať informácie svedčiace v neprospech žiadateľa, ale aj v jeho prospech, medzi ktoré mu bolo vytknuté, že nezadovážil aktuálne informácie z trestného konania a takisto sa aj nevyšporiadal s tvrdeniami manželky žalobcu uvedenými vo vyjadrení zo dňa 10.11.2016 a teda nerešpektoval právny názor správneho súdu vyjadrený v § 191 ods. 6 Správneho súdneho poriadku. Žalovaný sa napriek skutočnosti, že KS KE mu nevyporiadanie sa s tvrdením manželky žalobcu uvedeným vo vyjadrení zo dňa 10.11.2016 vytyka, opätovne sa týmto nezaobrá a sám si nesprávne uzatvára, že nie sú pre azylové konanie podstatné. Žalobca nespochybňuje skutočnosť, že žalovaný nie je v žiadnom prípade oprávnený spochybňovať závery orgánov činných v trestnom konaní, ale je povinný zhromažďovať dôkazy a informácie, ktoré nie len vyvracajú tvrdenia žiadateľa, ale aj tie, ktoré ich podporujú a vyjadriť sa k nim. Keďže tak žalovaný neurobil, mal za to, že žalovaný opätovne nedostatočne zistil skutkový stav veci. Poukazoval aj na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva v prípade C. G. a ostatní proti Bulharsku (rozsudok z 24.04.2018), kde súd skonštatoval, že posúdenie zapojenia sťažovateľa do obchodu s narkotikami, ako ohrozenie národnej bezpečnosti bez ohľadu na závažnosť tohto činu a nepriaznivé následky, ktoré majú drogy na spoločnosť, ide nad rámec významu tohto pojmu.

6. Mal za to, že v konaní o predĺžení doplnkovej ochrany uviedol skutočnosti relevantné pre priznanie medzinárodnej ochrany, pričom oprávnenosť a odôvodnenosť jeho obáv bola v konaní náležite preukázaná, čo nespochybňuje ani žalovaný. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje špecifikum azylového konania, a to zásadu, že pri splnení podmienok sa uplatňuje pravidlo „v prípade pochybností v prospech žiadateľa o medzinárodnú ochranu - benefit of doubt“. Aplikujúc túto zásadu mal žalovaný na základe vykonaného dokazovania predíť žalobcovi doplnkovú ochranu.

7. Rovnako nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že mu nehrozí v krajine pôvodu nebezpečenstvo s odvolaním sa na jeho čistý výpis z registra trestov, nakoľko tento výpis vypovedá len o skutočnosti, že žalobca nebol v krajine pôvodu právoplatne odsúdený za spáchanie trestného činu. Neobsahuje informácie o tom, či je alebo nie je voči nemu v krajine pôvodu vedené trestné stíhanie a na základe tohto nemohol žalovaný dospieť k záveru, že žalobcovi v Sýrii nehrozí žiadne trestné stíhanie a že jeho tvrdenia uvádzané v azylovom konaní sú nepravdivé a vykonštruované, čo má zároveň svedčiť o jeho nedôveryhodnosti. Žalovaný teda v tomto smere podľa neho zjavne prekročil medze zákonom povolené správnej úvahy.

8. Rovnako nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že pokiaľ ide o záväzky SR v oblasti ochrany ľudských práv, tak článok 3 Dohovoru v súvislosti s vyhostením osôb sa nemôže vykladať v súvislosti s rozhodovaním o azyle, respektíve doplnkovej ochrany, pričom poukazoval na rozhodnutie NS SR (rozsudok sp. zn. 1SžoKS 14/05 zo dňa 25.10.2005).

9. Rovnako poukazoval na to, že žalobca je ženatý, jeho manželka je občiankou Slovenskej republiky a spoločne vychovávajú svoje maloleté deti, pričom žalovaný sa nezaoberal dopadom rozhodnutia na záujmy týchto maloletých detí a v závere len dodal, že azylové konanie nemá za úlohu riešiť právo na rodinný život menovaného. Nepredĺžením doplnkovej ochrany žalobcu a s tým súvisiacim následným konaním o jeho vyhostení dôjde k odlúčeniu žalobcu od zvyšku jeho rodiny a tým k porušeniu práva žalobcu a jeho maloletých detí na zachovanie ich rodinného a súkromného života. Poukazoval na rozsudok NS SR sp. zn. 1SžoKS 150/04 z 23.06.2005 a aj keď mu je známe, že vtedy kasačný súd rozhodoval za vtedy platnej právnej úpravy, týkajúcej sa azylového konania, ale táto skutočnosť nič nemení na tom, že aj predmetné napadnuté rozhodnutie žalovaného bude mať vplyv na rozdelenie rodiny a dotýka sa článku 8 Dohovoru.

10. Žalovaný nepreskúmal a v rámci napadnutého rozhodnutia ani neodôvodnil, či je predmetný zásah v súlade s podmienkami vyplývajúcimi z odseku 2 článku 8 Dohovoru, ktorým je Slovenská republika viazaná a má prednosť pred ustanoveniami zákona o azyle. Napadnuté rozhodnutie zasahuje do práva účastníka konania na rešpektovanie súkromného a rodinného života zaručeného článkom 8 ods. 1 Dohovoru a nerešpektuje zásadu primeranosti medzi naliehavosťou sledovaného legitímneho cieľa intenzitou, povahou a dôsledkami zásahu do tohto jeho práva.

11. Žalovaný rozhodnutím ČAS: MU-PO-140-53/2015-Ž zo dňa 27.11.2017 podľa § 20 ods. 3 z dôvodu podľa § 13c ods. 2 písm. e) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o azyle“ resp. „ZoA“) rozhodol o nepredĺžení doplnkovej ochrany účastníkovi konania.

12. V odôvodnení uviedol, že tento dňa 04.09.2015 požiadal o predĺženie doplnkovej ochrany na území SR, pretože sa nemôže z dôvodu zlej situácie v jeho krajine vrátiť a preto, že má na Slovensku rodinu. Chronologicky poukázal na vydané rozhodnutia Migračného úradu v predchádzajúcom azylovom konaní žalobcu, a to zo dňa 24.11.2014, ktoré bolo zrušené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Saz/2/2016-21 zo dňa 19.06.2016, ako aj následné rozhodnutie Migračného úradu ČAS: MU-PO-140-36/2015-Ž z 01.12.2016, ktorým rovnako rozhodol ako v preskúmanom rozhodnutí a ktoré bolo zrušené rozsudkom KS KE sp. zn. 5Saz/4/2017 zo dňa 06.04.2017, v ktorom správny súd určil Migračnému úradu povinnosť odstrániť pochybenia, na ktoré poukázal v odôvodnení rozhodnutia, najmä zabezpečiť aktuálne informácie o stave trestného konania účastníka konania a na žiadne iné pochybenia nepoukázal.

13. Poukázal na to, že podľa § 20 ods. 3 ZoA bola doplnková ochrana účastníkovi konania poskytnutá podľa § 13a a § 13b na jeden rok a po uplynutí je jej možnosť žiadať predĺženie vždy o dva roky ak sú splnené podmienky uvedené v § 13a alebo 13b a nie sú dôvody na jej neposkytnutie podľa § 13c ods. 2 až 4 a keďže žalobca v stanovenej lehote podal žiadosť o predĺženie doplnkovej ochrany na území SR, pristúpil Migračný úrad k jej vyhodnoteniu. K podkladom rozhodnutia žiadateľ uviedol, že to, z čoho bol v SR obvinený, nevykonával, nemá žiadne kontakty s domovom a opísal ako boli v priebehu trestného konania zabezpečované jednotlivé dôkazy. Poukázal aj na situáciu, ktorá hrozila jeho nevlastnému bratovi, ktorý bol dvakrát unesený a dvakrát muselo byť zaplatené výkupné. Žalovaný doplnil, že v konaní o predĺžení doplnkovej ochrany boli najprv opätovne posúdené jeho dôvody, ako aj samotná situácia v krajine pôvodu, bezpečnostná situácia v Sýrii, ako aj v Y., kde dochádza k sporadickému ostreľovaniu civilných oblastí a bezpečnosť Y. nie je zaručená a aj keď sú štvrte, ktoré konflikt nezasiahol, tie v priebehu krátkeho času sa môžu stať bojovou zónou. Na základe toho konštatoval, že bezpečnostná situácia v Sýrii je v súčasnosti nestabilná, poznačená občianskou vojnou, množstvom vysídlených obyvateľov a obrovskými stratami na ľudských životoch, čo takmer denne dokumentujú spravodajské televízie a agentúry. Poukazoval, že v danej situácii možno na bezpečnostnú situáciu v Sýrii uplatniť rozsudok Európskeho súdneho dvora C-465/07, pričom pri posudzovaní kritérií vážneho bezprávia a na základe princípu individuálneho posudzovania každej jednej žiadosti o potrebu poskytnutia medzinárodnej ochrany sa priklonil k záveru, že v prípade návratu účastníka konania do

krajiny jeho pôvodu nemožno s dostatočnou istotou predpokladať, že by nebol ohrozený jeho život alebo nedotknuteľnosť jeho osoby z dôvodu pretrvávajúcej nepriaznivej bezpečnostnej situácie v Sýrii, ako aj v samotnom Y., odkiaľ pochádza.

14. Napriek posúdeniu jeho žiadosti o udelenie azylu ako irelevantnej z hľadiska zákona o azyle, respektíve Ženevského dohovoru, sa Migračný úrad v súvislosti s informáciami o bezpečnostnej situácii v Sýrii a v provincii Y. v jeho prípade priklonil k faktu, že by sa mohol v Y. stať obeťou vážneho bezprávia. Preto by za štandardných okolností by mu na území SR prináležalo predĺženie doplnkovej ochrany, avšak z dôvodov uvedených v § 20 ods. 3 ZoA však existujú dôvody na neposkytnutie doplnkovej ochrany podľa § 13c ods. 2 písm. e) zákona o azyle, v zmysle ktorého ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu ak je dôvodné podozrenie, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť. Opísal, že podstata tohto vylúčenia spočíva v tom, že najskôr sa ustálilo, že žiadateľ spĺňa podmienky na poskytnutie, prípadne predĺženie doplnkovej ochrany a bolo ustálené, že by mohol byť aj vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia z dôvodu svojvoľného násillia, avšak bolo voči nemu začaté uznesením zo dňa 06.12.2015 trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, pričom obvinenie bolo voči nemu vznesené podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku spolu s jeho manželkou - X. R., rodená F., narodená XX.XX.XXXX, bytom F., s ktorou bol obvinený zo zločinu prevádzkačstva podľa § 355 ods. 2 písm. b) Trestného zákona spáchaný v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona. Opísal, že ešte v priebehu pobytu v Sýrii spolu s manželkou prijali od občanov Sýrie najmenej 31 cestovných pasov, pričom tieto prepravili na územie SR, kde do nich mali zabezpečiť vízové nálepky a takéto pasy mali zaslať späť do Sýrie, pričom držiteľia týchto pasov mali potom vstupovať na územie Európskej únie a SR a úmyselne tak vytvárali pre občanov v Sýrii podmienky k nedovolenému prekročeniu štátnej hranice, pričom na zabezpečenie takto upravených cestovných dokladov vopred prijali najmenej 30 000 Eur. Doplnil, že okresná prokuratúra podala na neho a jeho manželku 26.08.2016 obžalobu, ktorú okresný súd uznesením z 26.09.2016 odmietol z dôvodu, že mu nebol doručený písomný preklad. Zdôraznil, že obžaloba bola teda odmietnutá výlučne z procesných dôvodov, pričom 09.11.2016 bola voči nemu Okresnou prokuratúrou Humenné podaná opakovane obžaloba č. 1Pv/345/15/7702-58 podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku. Okresná prokuratúra Humenné 10.11.2016 pribrala do konania prekladateľa, ktorý vykonal úradný preklad obžaloby, čím bolo napravené procesné pochybenie v trestnom konaní. V súčasnosti Okresný súd Humenné k dnešnému dňu nevytýčil termín hlavného pojednávania v danej veci a tak trestné stíhanie je stále vo fáze obžaloby.

15. Vzhľadom na to, že trestné stíhanie účastníka konania stále pretrváva (tento je obžalovaný) a Migračný úrad má k dispozícii aj dôkazné prostriedky o jeho konaní, nie je pochýb, že u jeho osoby sa jedná o osobu, ktorá predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť, pričom na vylúčenie osoby z dôvodu jej bezpečnostného rizika pre spoločnosť postačuje podľa § 13c ods. 2 zákona o azyle dôvodné podozrenie. Táto úprava je transponovaná z článku 17 ods. 1 písm. d) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ, kde je uvedené, že štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátneho občianstva sú vylúčení z oprávnenia na doplnkovú ochranu a existujú vážne dôvody domnievať sa, že predstavujú nebezpečenstvo pre spoločnosť alebo bezpečnosť členského štátu, v ktorom sú prítomní. Takýmito dôvodmi je existencia trestného stíhania a vznesenie obvinenia voči konkrétnej osobe, pričom v trestnom konaní už bolo vykonané množstvo dôkazov, ktoré dokazujú, akým spôsobom a akými osobami bol trestný čin spáchaný a menovaný bol z týchto činov aj príslušnou prokuratúrou obžalovaný. Tieto dôkazy sú dostačujúce na preukázanie faktu, že existuje dôvodné podozrenie, že osoba je nebezpečná pre spoločnosť, a to konkrétne svojim správaním. Z vyšetrovania navyše vyplynulo, že účastník konania s manželkou začali s páchaním tejto trestnej činnosti už pred príchodom do SR keď už v Sýrii prevzali pasy a po príchode do SR plánovali, aby na tieto pasy nelegálnym spôsobom prichádzali do SR osoby zo Sýrie. Z tohto správania je zrejma vysoká miera systematizácie, organizácie a plánovania trestnej činnosti. Nejde o nejakú náhodilú trestnú činnosť, ale o správanie systematické, plánované a organizované, pričom v prípade trestného činu prevádzkačstva ide o úmyselný trestný čin. Závažnosť a úmyselnosť trestného činu spočíva v preprave osôb na územie SR, kedy títo sa bez akejkoľvek bezpečnostnej kontroly ocitnú na našom území, čo predstavuje bezpečnostné riziko znásobené, že išlo o prepravu vyššieho počtu osôb z dôvodu finančného zisku. Ide o nebezpečné správanie, predstavujúce vysoký stupeň nebezpečenstva pre spoločnosť, ktoré si uvedomujú aj štátne orgány, ktoré zavádzajú špeciálne programy na potláčanie tohto nebezpečného fenoménu. S daným sa stotožnil aj Krajský súd v Košiciach rozsudkom 5Saz/2/2016-21, pričom obdobný názor zaujal aj NS SR v rozsudku 1Sžak/4/2017 z 11.04.2017. Vychádzajúc z článku 17 ods. 1 písm. d) Kvalifikačnej smernice uviedol,

že táto výslovné nedefinuje správanie, ktoré je možné považovať za nebezpečné pre spoločnosť a je výlučne na úprave a posúdení členských štátov ako toto nebezpečenstvo budú posudzovať, pričom aj zo správy EASO z decembra 2014 vyplýva, že rôzne členské štáty nebezpečenstvo pre spoločnosť posudzujú rôznym spôsobom (k dispozícii sú údaje iba z niektorých štátov Európskej únie), pričom Francúzsko skúma závažnosť trestného činu, jeho charakter, vek osoby ktorá čin spáchala, čas uplynutý od jeho spáchania, ako aj to, či osoba čin ľutuje, či v trestnom konaní spolupracovala. Jednoduchšiu úpravu má Holandsko, kde je za osobu nebezpečnú pre spoločnosť považovaná každá osoba, ktorá je odsúdená na minimálne 18 mesiacov odňatia slobody. Bulharsko považuje za osobu nebezpečnú pre spoločnosť každého žiadateľa, ktorý už bol právoplatne odsúdený za závažnú trestnú činnosť, ako vidno vyhodnotenie osoby ako nebezpečnej pre spoločnosť sa viaže vždy na páchanie trestnej činnosti, prípadne na samotné odsúdenie za túto trestnú činnosť a tieto aspekty boli u účastníka konania naplnené. Z pohľadu slovenského právneho poriadku okrem už spomínaného rozsudku 1Sžak/4/2017 poukazoval na odôvodnenie rozsudku NS SR 1SžA/18/2010 z 30.10.2010, ktoré uvádza, že ak žiadateľ spĺňa podmienky na poskytnutie doplnkovej ochrany, je vylúčený z oprávnenia na túto tam, kde existujú vážne dôvody sa domnievať, že osoba predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť.

16. Dôležitým prvkom je aj pri posudzovaní ustálenie konkrétnej zodpovednosti za činy, ktoré toto nebezpečenstvo môžu predstavovať, pričom jeho individuálna zodpovednosť je plne preukázaná. Išlo o konanie, ktorého sa dopustil ešte pred príchodom na územie SR a konanie nesie znaky organizácie a systematizácie. Podstatným aspektom vylúčenia jeho osoby je aj vyhodnotenie, že samotné vylúčenie bude adekvátne nebezpečenstvu hroziacemu v prípade návratu do krajiny, keďže v krajine mu nehrozia konkrétne problémy súvisiace s individuálnymi dôvodmi, ale iba výlučne všeobecného charakteru, teda hrozba neselektívneho násillia z dôvodu pretrvávajúcej občianskej vojny. Tento stav však ohrozuje všetkých obyvateľov Damašku. Ochrana osoby znamenajúcej nebezpečenstvo pre spoločnosť pred náhodným útokom preto nemôže byť postavená na rovnakú výšku ako ochrana spoločnosti. Menovanému zo strany vlády nehrozí žiadne nebezpečenstvo, o čom svedčí aj fakt, že jeho bratovi bol vydaný výpis z registra trestov, ktorý je čistý, keďže menovaný bol už v tom čase mimo Sýrie a odvtedy sa do Sýrie nevrátil a je teda zrejme, že v Sýrii mu nehrozí žiadne trestné stíhanie. Tvrdenie, ktoré uvádzal v konaní o udelenie azylu na území SR, že po ňom pátrajú sýrske štátne orgány, je teda nepravdivé a vykonštruované a tiež svedčí o nedôveryhodnosti jeho osoby.

17. Doplnil, že sa zaoberal aj záväzkami v oblasti ľudských práv, a to článku 3 Dohovoru, ktoré nemožno vykladať v súvislosti s rozhodovaním o azyle, respektíve doplnkovej ochrany, nakoľko azylové konanie nie je konaním, ktoré samo osebe zakladá jeho vyhostenie do Sýrie, toto je predmetom výlučne konania o vyhostení. Právo na azyl a doplnkovú ochranu nie je zahrnuté medzi práva a slobody, ktoré sú obsiahnuté v texte Dohovoru, ani Protokolu k nim. Z toho dôvodu právo na azyl a doplnkovú ochranu nie je absolútne, ale môže dôjsť k vylúčeniu osôb z tohto práva.

18. Účastník konania mal možnosť sa vyjadriť k podkladom, pričom uviedol, že činnosť, z ktorej je obvinený, nevykonával a fakt, že sa u neho pri domovej prehliadke našlo 31 sýrskych cestovných dokladov vysvetlil, že ich zo Sýrie zobral nedopatrením a až po troch mesiacoch na Slovensku zistil že ich má doma. Toto tvrdenie je úplne nedôveryhodné, lebo ak by jeho verzia bola pravdivá, mal stále dosť času ich zaslať späť do Sýrie alebo ich odovzdať slovenským štátnym orgánom, čo neurobil. Rovnako nevysvetlil prečo zaslal sken jedného z dokladov občanovi Sýrie s vízovou nálepkou vydanou na iné meno a rovnako nedokázal vysvetliť ako je možné, že obdržal zo Sýrie financie. Odvoláva sa len na svoju manželku. V trestnom konaní boli vypočuté aj osoby, ktoré nepotvrdili jeho verziu, ale uviedli, že pasy odovzdali jeho manželke, aby im vybavila víza na Slovensku. Uvedené dôkazné prostriedky sú presne spomínané a vyhodnotené v uznesení o začatí trestného stíhania (ČVS:UHCP-69/NJ-V-2015), ako aj v obžalobe Okresnej prokuratúry Humenné č. 1Pv345/15/7702-58. Nie je povinnosťou Migračného úradu skúmať opodstatnenosť jeho trestného stíhania na území SR, keďže toto je výlučne vecou orgánov činných v trestnom konaní a Migračný úrad nie je kompetentný spochybňovať ich závery, iba vyhodnotiť mieru rizika daného konania a rozhodnúť, či je natoľko závažná, že osoba je nebezpečná pre spoločnosť, čo bolo v jeho prípade jednoznačne preukázané. Na neposkytnutie doplnkovej ochrany postačuje, ak je dôvodné podozrenie, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť, pričom takéto dôvodné podozrenie v jeho prípade existuje.

19. Doplnil, že uznesenia súdov o jeho nevzatí do väzby, ktorým bola aj odmietnutá obžaloba, nemajú pre azylové konanie výpovednú hodnotu, keďže táto bola odmietnutá prvýkrát výlučne z procesných

dôvodov a rovnaké dôvody, pre ktoré nebol vzatý do väzby nie sú pre azylové konanie podstatné. Pre toto konanie je podstatný fakt, že trestné konanie voči nemu stále beží a že je obžalovaný z týchto trestných činov. Podstatná pre azylové konanie a vyhodnotenie nebezpečenstva účastníka konania pre spoločnosť nie je ani výpoveď manželky, na ktorej už žiadateľ, ani jeho právna zástupkyňa netrvali, ale fakt, že spáchal alebo nespáchal uvedené trestné činy, sú kompetentne výlučné orgány činné v trestnom konaní a následne súd. Orgány činné v trestnom konaní s výpoveďou manželky pracovali a aj napriek jej výpovedi bol tento obžalovaný. Je teda zrejmé, že ak kompetentné orgány vyhodnotili správanie účastníka konania ako trestné, nemôže Migračný úrad na základe výpovede jeho manželky túto trestnosť v žiadnom prípade spochybniť. Ak by bola pripustená táto možnosť, išlo by zo strany Migračného úradu o závažné prekročenie svojich právomocí a o nezákonné konanie. Z tohto dôvodu musia byť pre vyhodnotenie nebezpečenstva účastníka konania pre spoločnosť jediným dôkazným materiálom informácie z trestného konania a tieto boli zabezpečené najaktuálnejšie a založené do spisu. Zákon Migračnému úradu neumožňuje tieto informácie nijako spochybniť a aj snaha o ich spochybnenie vykonaním výsluchom svedkov, ktorí vystupujú v trestnom konaní, by bola zo strany Migračného úradu nezákonná. Záverom doplnil, že azylové konanie nemá v žiadnom prípade za úlohu riešiť právo na súkromný život účastníka konania, ale rieši výlučné udelenie niektorej z foriem medzinárodnej ochrany, respektíve vylúčenie z nej, čo je aj jeho prípad. Právo na rodinný život a zlúčenie s rodinou v rámci SR rieši zákon č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a preto ho možno odkázať na konanie podľa tohto zákona.

20. Žalovaný vo svojom vyjadrení k správnej žalobe zo dňa 13.02.2018 navrhol správnu žalobu zamietnuť. Poukázal na to, že žalobca po príchode na územie SR požiadal dňa 25.08.2014 o udelenie azylu z dôvodu obavy o svoj život v krajine pôvodu, ako aj preto, aby mohol žiť na Slovensku so svojou manželkou a deťmi, ktorí sú štátnymi príslušníkmi SR. Bol s ním vykonaný vstupný pohovor kde uviedol, že po absolvovaní 6-ročnej základnej školy navštevoval strednú, kde štúdium po troch rokoch zanechal a otvoril si prevádzku s rýchlym občerštením, ktorú prevádzkoval do roku 1991. Neskôr mal obchod s mliečnymi výrobkami a od roku 2007 obchod so svetidlami, ktorý prevádzkoval do roku 2012. Prvýkrát požiadal o udelenie azylu na území SR dňa 31.08.2006, ktorú zobral späť. Vrátil sa do krajiny pôvodu, kde žil spolu so svojou manželkou a deťmi až do 26.11.2012, kedy Sýriu s rodinou opustil. Dňa 25.08.2014 požiadal z vyššie uvedených dôvodov o udelenie azylu a rozhodnutím ČAS: MU-258-20/PO-Ž-2014 zo dňa 24.11.2014 mu bola poskytnutá doplnková ochrana z dôvodu občianskej vojny a zlej bezpečnostnej situácie v Sýrii podľa § 13a zákona o azyle. Dňa 04.09.2015 požiadal o jej predĺženie.

21. Poukazoval na predchádzajúce rozhodnutia vo veci nepredĺženia doplnkovej ochrany žalobcovi, pričom predposledné rozhodnutie z 01.12.2016 bolo zrušené rozsudkom KS KE sp. zn. 5Saz/4/2017 zo dňa 06.04.2017 z dôvodu neposúdenia aktuálneho vývoja situácie v trestnom konaní vedenom proti žalobcovi, pričom Migračný úrad založil do spisu všetky aktuálne informácie týkajúce sa trestného konania vedeného proti žalobcovi. Po odstránení procesného pochybenia v trestnom konaní Okresný súd Humenné ku dňu vydania rozhodnutia po podaní obžaloby nevytýčil termín hlavného pojednávania v danej veci a trestné stíhanie je stále vo fáze obžaloby. Konštatoval, že vychádzal pri svojom rozhodovaní aj z rozsudku KS KE č. 5Saz/2/2016-21, kde sa konštatuje, že v prípade prevádzačstva ide o závažnú trestnú činnosť, pričom s poukazom na článok 17 ods. 1 písm. d) Kvalifikačnej smernice možno vylúčiť osoby z oprávnenia na doplnkovú ochranu, ak existujú vážne dôvody domnievať sa, že predstavujú nebezpečenstvo pre spoločnosť alebo bezpečnosť členského štátu, v ktorom sú prítomné, pričom takýmto dôvodom je aj existencia trestného stíhania a vznesenia obvinenia voči žiadateľovi a jeho manželke, ktorí svoju činnosť dlhodobo plánovali, keď ešte na území Sýrie prevzali sýrske pasy, na ktoré mali do SR nelegálne prichádzať osoby zo Sýrie. Preto osoby podieľajúce sa na tejto činnosti musia byť považované za osoby, ktoré predstavujú nebezpečenstvo pre spoločnosť, nakoľko v prípade prevádzačstva ide o závažnú trestnú činnosť, na základe ktorej sa prepravujú na územie SR osoby, ktoré sa vyhnú bezpečnostnej kontrole na našom území a prítomnosť týchto osôb môže predstavovať bezpečnostné riziko, na základe čoho správny orgán nepredĺžil žalobcovi doplnkovú ochranu.

22. Pokiaľ sa týka poukazovania v správnej žalobe na porušenie článku 8 Dohovoru na rodinný život uviedol, že v tomto prípade proti sebe stojí právo na rodinný život a bezpečnosť štátu, respektíve verejný záujem, pričom v týchto prípadoch v judikatúre súdnych inštitúcií Rady Európy a Európskej únie dochádza k obmedzeniu práva na rodinný život práve z dôvodu verejného záujmu a práva na bezpečnosť. Pokiaľ je namietané, že nebola vypočutá manželka žalobcu, pričom sa poukazuje na rozhodnutie súdu uviedol, že správny orgán mal k dispozícii dostatok informácií na vydanie rozhodnutia,

ktoré aj náležitým spôsobom zdôvodnil. Z prebiehajúceho trestného konania však nebolo možné získať žiadne nové informácie, nakoľko v čase vydanie rozhodnutia ešte nepreběhlo pojednávanie na súde. Nie je zrejmé, prečo by práve založenie informácie z trestného spisu manželky do azylového spisu malo nejakým podstatným spôsobom zmeniť situáciu v prospech žalobcu. Táto vo vyjadrení z 10.11.2016 uviedla, že peniaze mala zobrať len ako odmenu pre právničku, ktorá mala vybaviť osobám zo Sýrie pobyty a ona sama mala pôsobiť ako sprostredkovateľka. Vzhľadom na to, že obidvaja manželia boli obvinení zo zločinu prevádzachstva spolupachateľstvom, rozhodnúť o ich vine v tejto súvislosti môže iba súd. Ak súd žalobcu neuzná vinným zo zločinu prevádzachstva, bude mu poskytnutá doplnková ochrana, respektíve predĺžená, ak budú splnené podmienky na jej poskytnutie a nebudú dôvody na jej neposkytnutie podľa zákona o azyle. V správnej žalobe nie sú uvádzané také dôvody, ktoré by mohli mať vplyv na zmenu posudzovaného rozhodnutia.

23. Podľa § 13c ods. 2 písm. e) zákona o azyle, Ministerstvo ďalej neposkytne doplnkovú ochranu, ak je dôvodné podozrenie, že žiadateľ e) predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť.

24. Podľa § 20 ods. 3 zákona o azyle, Doplnková ochrana podľa § 13a a 13b sa poskytuje na jeden rok; po uplynutí jedného roka sa poskytovanie doplnkovej ochrany na žiadosť predĺži vždy o dva roky, ak sú splnené podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b a nie sú dôvody na jej neposkytnutie podľa § 13c ods. 2 až 4. Cudzinec je povinný podať žiadosť podľa predchádzajúcej vety najskôr 90 dní pred uplynutím lehoty, na ktorú bola poskytnutá, a najneskôr v posledný deň tejto lehoty; doplnková ochrana trvá až do rozhodnutia o žiadosti. Žiadosť sa podáva na úradnom tlačive, ktorého vzor je uvedený v prílohe č. 2a, osobne na policajnom útvere podľa miesta pobytu; vyplnenú žiadosť policajný útvar bezodkladne zašle ministerstvu.

25. Podľa článku 17 ods. 1 písm. d) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany (prepracované znenie), Štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátneho občianstva sú vylúčení z oprávnenia na doplnkovú ochranu, ak existujú vážne dôvody domnievať sa: d) že predstavujú nebezpečenstvo pre spoločnosť alebo bezpečnosť členského štátu, v ktorom sú prítomní.

26. Podľa § 355 ods. 2 Trestného zákona, Kto v úmysle získať pre seba alebo iného priamo či nepriamo finančnú výhodu alebo inú materiálnu výhodu pre osobu, ktorá nie je štátnym občianom Slovenskej republiky alebo osobou s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, a) organizuje nedovolené prekročenie štátnej hranice Slovenskej republiky alebo prechod cez jej územie, alebo také konanie umožní, alebo v ňom pomáha, alebo b) na účel podľa písmena a) vyrobí, zaobstará, poskytne alebo drží falošný cestovný doklad alebo falošný doklad totožnosti, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

27. Podľa článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), Každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie.

28. Podľa článku 8 ods. 2 Dohovoru, Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

29. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú na to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

30. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

31. Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

32. Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovil osobitný zákon.

33. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

34. Pokiaľ sa týka súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia, správny súd právne uzatvára:

35. Predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného ČAS: MU-PO-140-53/2015-Ž zo dňa 27.11.2017, ktorým žalovaný podľa § 13c ods. 2 písm. e) zákona o azyle rozhodol o nepredĺžení doplnkovej ochrany žalobcovi.

36. V priebehu konania súd zistil, že trestné konanie voči žalobcovi je vedené na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 3T/173/2016 a vo veci je nariadený termín pojednávania na deň 31.05.2018.

37. Žalobca namietal, že v jeho prípade nie sú naplnené podmienky pre neposkytnutie doplnkovej ochrany v zmysle § 13c ods. 2 písm. e) zákona o azyle.

38. Zmyslom a účelom doplnkovej ochrany je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území Slovenskej republiky tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale by u nich bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané, či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie.

39. V predmetnej veci správny orgán konštatoval, že v prípade, ak by u žalobcu neboli splnené podmienky na Vylúčenie z oprávnenia na doplnkovú ochranu v zmysle článku 17 Smernice a § 13c ods. 2 písm. e) zákona o azyle, bola by u neho splnená podmienka - vážneho a individuálneho ohrozenia života, keďže s poukazom na správy z krajiny pôvodu uvádzané správnym orgánom v napadnutom rozhodnutí, by mu mohlo hroziť vážne bezprávie v podobe vážneho a individuálneho ohrozenia života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu a v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu nemožno s dostatočnou istotou predpokladať, že by nebol ohrozený jeho život alebo nedotknuteľnosť jeho osoby z dôvodu pretrvávajúcej nepriaznivej bezpečnostnej situácie v Sýrii, ako aj v samotnom Y. Avšak na druhej strane, s poukazom na okolnosti posudzovaného prípadu, uplatnil žalovaný tzv. vylučovaciu klauzulu.

40. Vylučovacie klauzuly sú taxatívne vymedzené v čl. 12 (vo vzťahu k azylu) a v čl. 17 (vo vzťahu k doplnkovej ochrane) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13.12.2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany (ďalej „Kvalifikačná smernica“), ako aj v citovanom ustanovení § 13c ods. 2 písm. e) ZoA, ktoré žalovaný na prípad žalobcu aplikoval. Podľa tohto ustanovenia ministerstvo ďalej neposkytne doplnkovú ochranu, ak je dôvodné podozrenie, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť.

41. Kvalifikačná smernica /prepracované znenie/ v článku 17 ods. 1 písm. d) uvádza, že štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátneho občianstva je vylúčená z oprávnenia na doplnkovú ochranu tam, kde existujú vážne dôvody domnievať sa, že predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť alebo bezpečnosť členského štátu, v ktorom je prítomná.

42. V zmysle danej Smernice postačujú pre naplnenie podmienky vylúčenia z oprávnenia poskytnúť doplnkovú ochranu už samotné domnienky, že osoba, ktorej má byť medzinárodná ochrana vo forme doplnkovej ochrany poskytnutá, predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť alebo bezpečnosť členského štátu, v ktorom je prítomná, t.j. na území Slovenskej republiky.

43. Rovnako aj implementované ustanovenie § 13c ods. 2 písm. e) zákona o azyle predpokladá pre neposkytnutie doplnkovej ochrany už len samotné dôvodné podozrenie, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť.

44. Pre správanie žalobcu bolo voči jeho osobe začaté trestné stíhanie pre spáchanie zločinu prevádzachstva v štádiu prípravy a bola voči nemu už podaná aj obžaloba, pričom súdne konanie je vedené na Okresnom súde Humenné a v jeho trestnej veci je nariadené už aj pojednávanie. Súd zdôrazňuje, že na rozdiel od ostatnej posudzovanej azylovej veci žalobcu obžaloba už nebola zo strany súdu odmietnutá, ale súd vo veci koná. Samotná skutočnosť, že bola voči jeho osobe podaná obžaloba a na príslušnom súde prebieha konanie o vyslovení jeho viny, či neviny, postačuje na prijatie záveru, že v jeho prípade existujú vážne dôvody sa domnievať, že žalobca predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť v zmysle uvedených právnych noriem.

45. Súd poukazuje na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, v zmysle ktorej, aj v prípade, že žiadateľ o azyl spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany, je vylúčený z oprávnenia na doplnkovú ochranu tam, kde existujú vážne dôvody domnievať sa, že predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť alebo bezpečnosť členského štátu, v ktorom je prítomný (1SŽa/18/2010 z 30.10.2010).

46. Súd sa stotožňuje s názorom správneho orgánu, že už zo samotnej právnej kvalifikácie zločinu prevádzachstva podľa § 355 ods. 2 Trestného zákona pramení jeho vysoký stupeň nebezpečenstva pre spoločnosť, nakoľko ochrana spoločnosti pred prevádzachstvom a najmä pred príchodom nebezpečných nepreverených osôb z krajín, kde pôsobia teroristické organizácie, je jednou z najväčších priorít nielen Slovenskej republiky, ale celej Európskej únie. Osoby podieľajúce sa na tejto činnosti musia byť považované za osoby, ktoré predstavujú nebezpečenstvo pre spoločnosť. V prípade prevádzachstva ide o závažnú trestnú činnosť, na základe ktorej sa prepravujú na územie SR osoby, ktoré sa vyhnú bezpečnostnej kontrole na našom území a prítomnosť týchto osôb môže predstavovať bezpečnostné riziko, čím je naplnený faktor nebezpečenstva pre spoločnosť.

47. Preto možno konštatovať, že daná žalobná námietka nie je dôvodná. Týmto nie je popretá zásada uvedená v článku 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, že každý, proti komu sa vedie trestné konanie, sa považuje za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

48. Vzhľadom na poukazovanie žalobcu na výpoveď jeho manželky a jej nezohľadnenie žalovaným v konaní súd zdôrazňuje, že žalovaný rozhodoval o žiadosti žalobcu na predĺženie doplnkovej ochrany, pričom mal zato, že túto nemožno poskytnúť vzhľadom na vylučovaciu klauzulu uvedenú v § 13c ods. 2 písm. e) ZoA. Použitie danej vylučovacej klauzuly by určite nebolo možné vylúčiť len na základe výpovede jeho manželky, keďže táto bola použitá vzhľadom aj na už podanú obžalobu a skutky mu kladené za vinu. Výpoveď jeho manželky nepochybne bude zohľadnená zo strany súdu rozhodujúceho o jeho vine a treste. Skutočnosti tvrdené jeho manželkou však nič nemôžu zmeniť na skutočnosti, že bola voči nemu podaná obžaloba, na základe ktorej sa voči nemu vedie súdne konanie pre zločin prevádzachstva.

49. V prípade žalobcu neprichádza do úvahy ani použitie tzv. zásady v pochybnostiach v prospech žiadateľa o medzinárodnú ochranu - benefit of doubt. Uplatnenie danej zásady prichádza hlavne do úvahy v prípade výpovede žiadateľov, ktorí aj napriek určitým nezrovnalostiam vykazujú konzistentnú dejovú líniu, ktorá sa zo strany žiadateľa nemení a o ktorú opierajú svoju žiadosť. V posudzovanom prípade podanie obžaloby, vedenie trestného konania a z toho plynúce uzavretie žalovaného o nebezpečenstve žalobcu pre spoločnosť a použitie vylučovacej klauzuly nemožno spájať s pochybnosťami o jeho vine (na ktoré poukazuje žalobca). Preto použitie danej zásady - benefit of doubt neprichádza do úvahy. V danej veci nie sú pochybnosti o tom, že voči žalobcovi je vedené trestné konanie, pričom bola podaná obžaloba, ktorá už nebola zo strany súdu odmietnutá a je vedené voči nemu trestné konanie pre zločin prevádzachstva (viď vyššie nebezpečenstvo daného činu pre spoločnosť). V prípade akýchkoľvek

pochybností o vine žalobcu za daný zločin prevádzachstva neprináleží ich posudzovanie žalovanému, ale príslušnému súdu.

50. Žalobca rovnako namietal postup žalovaného v rozpore s článkom 8 Dohovoru, nakoľko na území SR má manželku (občiansku SR), s ktorou vychovávajú maloleté deti a dopadom rozhodnutia na nich, pričom ani nepreskúmal a neodôvodnil, či je predmetný zásah v súlade s podmienkami vyplývajúcimi z odseku 2 článku 8 Dohovoru,

51. K danému súd uvádza, že kasačný súd vo svojej rozhodovacej činnosti už viackrát poukázal na tú skutočnosť, že azylové konanie nie je totožné s konaním o administratívnom vyhostení štátneho príslušníka tretej krajiny a platí pre neho prísny režim posudzovania podmienok udelenia azylu a poskytnutia doplnkovej ochrany v zmysle zákonných ustanovení zákona o azyle. Azyl, ani doplnkovú ochranu, nemožno udeliť, resp. poskytnúť, len z dôvodu zachovania rodinného a súkromného života účastníka konania bez splnenia zákonných atribútov vyžadovaných pre udelenie, resp. poskytnutie doplnkovej ochrany. Právo na rodinný život žalobcu a zlúčenie s rodinou v rámci SR rieši zákon č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov. Teda otázku zachovania jeho rodinného a súkromného života z pohľadu článku 8 Dohovoru je možné riešiť podľa zákona o pobyte cudzincov na území SR, ale nie podľa zákona o azyle, lebo by to znamenalo rozšírenie pojmu utečenca. Otázku spolužitia s manželkou a s deťmi musí preto žalobca riešiť využitím iných právnych inštitútov právneho poriadku SR, než prostredníctvom inštitútu azylu, resp. doplnkovej ochrany.

52. Z rozhodnutí ESLP vyplýva, že zmluvné štáty Dohovoru majú záväzok nevydať/ nevyhostiť danú osobu do krajiny, kde môže byť daná osoba vystavená riziku takého zaobchádzania, ktoré je v rozpore s článkom 3 Dohovoru. V danom prípade však predmetom súdneho preskúmania nebolo rozhodnutie o vyhostení žalobcu, ale rozhodnutie žalovaného o neposkytnutí doplnkovej ochrany. Preto ani vyššie uvedené námietky nebolo možné vyhodnotiť ako dôvodné.

53. Žalovaný vo svojom rozhodnutí podrobne popísal z akých podkladov pre záver o nebezpečenstve žalobcu pre spoločnosť vychádzal. Skutkový stav vo veci bol spoľahlivo zistený, žalovaný si zabezpečil potrebné podklady pre svoje rozhodnutie, k dokazovaniu použil všetky prostriedky, ktorými je možné zistiť a objasniť skutkový stav veci a jeho rozhodnutie vychádza zo zistených podkladov a je dostatočne odôvodnené.

54. Preto súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia správnu žalobu zo dňa 30.11.2016 podľa § 219 Správneho súdneho poriadku zamietol, majúc zato, že táto vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nie je dôvodná.

55. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 Správneho súdneho poriadku tak, že nepriznal ich náhradu účastníkom konania, nakoľko žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov konania nepatrí.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak

sa dodatočne nedoručí správne mu súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.